

τῆς παρθένου προσελώθησαν ἀπενῇ ἐπὶ τῶν θυμάτων τῆς· ἡ ταραχὴ τῆς γραίας ἤρξησε. Ἡ Εὐα ἔθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς καὶ φέρουσά αὐτὴν κατὰ μέρος.

— Δικτὶ νὰ θλίβῃσαι, ἀγαθὴ μου ἐξαδέλφη, εἶπε, δὲν βλέπεις πόσον εἶμαι εὐτυχὴς ἐκ τῆς εὐτυχίας των;

Ἡ Ἔσθρα τοῦ Γάστρωνος ἀπεσύρθη κατατεθλιμμένη, διατάζουσα περὶ τῶν ὑπονοίων τῆς ἀλλὰ μὴ ἐλπίζουσα τὴν σωτηρίαν τῆς κόρης.

Ἡ Εὐα ἐκάθησε μεταξὺ τῶν δύο μελλονύμφων.

— Ζητῶ κ' ἐγὼ, φίλοι μου, τὸ μέρος τῆς χαρᾶς μου εἰς τὴν εὐτυχίαν σας, καὶ θέλω ὥστε ἡ ἐνθύμιαίς μου νὰ ζῇ διχ παντὸς ἐν μέσῳ ὑμῶν.

Εἶτα διηγήθη τὴν ἱστορίαν τῶν τεσσάρων τελευταίων ἐτῶν αὐτῆς. Μετὰ τὰς διαφόρους σπινθήσεις, τὰς ὁποίας ἡ ἀπλὴ αὐτὴ διήγησις ἐπρόξενησεν εἰς τὸν Γάστωνα καὶ τὴν μνηστήν του καὶ μετὰ τὸ τέλος τῆς διηγήσεως, ἡ Εὐα λαβοῦσα κλῶνα ἰάσμεως τὸν διένειμε πρὸς αὐτοὺς, εἰπούσα,

— Φυλάξτε τοῦτο εἰς ἀνάμνησίν μου.

Ἡ Ἔσθρα ἐτελέσθη. Ὡς ἀπῆλθον, ἡ Εὐα ἐστῆ-ναζε, προσπηχάθη καὶ ἠθάνθη τὰς δυνάμεις αὐτῆς ἐκλιπούσας. Κατηνάλωσεν ἐν ταύτῃ τῇ συνεντεύξει τὰς ὀλίγας δυνάμεις ὅσαι τῇ ἔμενον.

Κραυγὴ ἀπελπισίας ἀντήχησε πάραυτα καθ' ὅλον τὸ μέγαρον, ὅπου ἡ ἀνεξάντλητος ἀγαθότης τῆς νεάνιδος προσεῖλκυεν ὅλας τὰς καρδίας.

— Ἡ Κυρία Εὐα θ' ἀποθάνῃ! . . . ἡ Κυρία Εὐα ἀποθνήσκει! . . .

Ὁ μαρκίων τὴν στιγμήν ἐκείνην προσέθετε εἰς τὴν διαθήκην του τὸν ὅρον ὅν ἡ Εὐα πρὸ μικροῦ τῷ ἐζήτησε, καὶ ὁ καλαμος ἔπασεν ἐκ τῶν χειρῶν του· τὸ ψῆχος τοῦ θανάτου διέτρεξε καθ' ὅλας τὰς φλέβας του.

— Εὐα μου! Εὐα μου, ἐκρύχασε. Φέρετέ με πρὸς αὐτήν.

Ἀλλ' ἡ Εὐα ἀπῆρχετο εἰς τὴν αἴθουσαν, διότι καὶ αὐτὴ παρεκάλεσε τὴν παιδαγωγὸν νὰ τὴν φέρῃ πρὸς τὸν πάππον τῆς.

Ὁ γέρον ἐγνώρισεν ἐπὶ τῶν χαρακτήρων τῆς θυγατρὸς του τὰς βεβαίαις ἐνδείξεις τοῦ θανάτου, καὶ ὁ θάνατος κατελάμβανε καὶ αὐτὸν. Ἐπιθύρσει τελευταῖον τὸ ὄνομα τῆς Εὐας καὶ ἔπεσε ἄψυχος ἐπὶ τῆς ἑδρας του.

Ἡ Εὐα ὅμως ἐπέζησε τοῦ πάππου τῆς μίαν ἡμέραν.

Τὸ ψυχορρήγημά της ἦτο βροχὸν καὶ γλυκύ. Ἐζήτησεν ἰάσμεν, ἡ εὐνὴ τῆς ἦτο κεκαλυμμένη ὑπὸ λευκῶν ἀνθέων καὶ βεβρεγμένη ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς ἐργατιδος αὐτῶν.

— Ἐχε θυγατέρα σου τὴν Λουίζαν, εἶπεν ἡ Εὐα εἰς τὴν Κ. Καστελέτου, ἡ Λουίζα θὰ μὲ διαδεχθῇ πλησίον σου.

Εἶτα ἀποτεινομένη πρὸς τὴν Λουίζαν.

— Ἀδελφὴ μου, δὸς τὴν εὐτυχίαν εἰς τὸν σύζυγόν σου. Θέλεις ἀγαπᾶ τοὺς πτωχοὺς καὶ θέλεις προσεύχεσθαι μετ' αὐτῶν ὑπὲρ τῶν γονέων μου, τοῦ

πάππου μου καὶ ἐμοῦ . . . Εὐλογητὸς ὁ Θεός! ἐπιθυροῖς τέλος, ὁ πικτὴρ τοῦ πατρός μου προηγήθη ἐμοῦ εἰς τὸ μνήμα, ὑπάγω νὰ τὸν εὗρω . . . ὕγιαίνε Γάστρων . . . ἀδελφός μου . . . ὕγιαίνε.

Ἡ φωνὴ τῆς ἐσβίβηθη, ἡ καρδία τῆς ἔπαυσε πάλλουςα, ὁ οὐρανὸς ἐδέχετο ἓνα ἄγγελον περιπλέον.

Ἡ Κ. Καστελέτου ὁ Γάστρων καὶ ἡ Λουίζα διήλθον τὴν νύκτα προσευχόμενοι παρὰ δύο νεκρικὰς κλίνας. Τέλος, ἡ αὐτὴ ἐκφορὰ ὠδήγησε πρὸς τὸν τάφον τὸν Ἀδῆμ, τελευταῖον μαρκίωνα τοῦ Πύργου Ἀδῆμ, καὶ τὴν ἐγγονὴν αὐτοῦ Εὐαν, τελευταῖον βλαστὸν ἐνδόξου οἰκογενείας.

Εἶφος ἐκόσμηε τὸ φέρετρον τοῦ μαρκίωνος, ἀλλὰ τὸ τῆς παιδὸς, τὴν ὁποίαν ὁ Χαρὼν ἐθέρισεν εἰς τὸ πρῶτον ἐκ τῆς ζωῆς τῆς, ἐκαλύπτον τὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα ἡ ἀπὸ τὸς τοσοῦτον.

Σήμερον τὸ μέγαρον κατοικεῖται παρὰ τῶν ἐπιζησάντων, εἰς θάλαμος, περικεκοσμημένος ὑπὸ σφάνων τεχνητῶν ἰασμῶν, χρησιμεύει ὡς εἰκονοστάσιον εἰς τὴν οἰκογένειαν.

Ἐκ τοῦ θαλάμου ὑψώθη εἰς οὐρανοὺς, ὡς ἄσμη εὐπρόσδεκτος τῷ Κυρίῳ, ἡ ψυχὴ παρθένου, ἀποθανούσης ἐν ὅλῃ τῇ ἀργότῃ τῆς πρώτης ἀθωότητος, ἀποθανούσης διότι ἠγάπησε διὰ τοῦ ἔρωτος ἐκείνου, ὅστις εἶναι ἴδιος εἰς μόνους τοὺς ἀγγέλους τοῦ Παραδείσου.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

K. Π.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΝΘΥΜΗΣΙΣ.

Ἱστορία Δαλείας.

—ο—

Τὴν ἱστορίαν μιᾶς δαλείας σὰς ὑπεσχέθη καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἐκπληρῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου. Εἰς ὑμῶν δέ, ὅτων μὲν τοὺς κήπους κοσμεῖ τὸ καλλίχρον τοῦτο τοῦ Μεζικίου ἄνθος διπλοῦν τὸ ἐνδιαφέρον θέλετε εὖρε εἰς τὴν διήγησίν μου· ὅσοι δὲ δὲν ἔχετε αὐτὸ, ἀκούσαντες τὴν ἱστορίαν ταύτην θέλετε προσπαθῆναι νὰ τὸ ἀποκτήσῃτε.

Α'

Ἀδιάκριτος διαβάτης.

— Λοιπὸν, κυρίαι μου, τὴν δαλείαν ὀφείλομεν εἰς τὸ Μεζικὸν ὅπερ στέλλον ἡμῖν τὸ φυτὸν τοῦτο ἐσκόπει νὰ εὐχαριστήσῃ μᾶλλον τὸν στόμαχον ἡμῶν ἢ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν ὀφθαλμῶν. Τῶντι οἱ Μεζικανοὶ τιμῶσιν αὐτὸ ὡς τροφὴν καὶ ὄχι ὡς ἄνθος, καὶ τοῦ Πιζάρου οἱ ἀπόγονοι κατασκευάζουσι διὰ τῶν ριζῶν αὐτοῦ διάφορα ὀρεκτικὰ φαγητά.

— Ἀδιαφοροῦμεν περὶ τοῦ φαγητοῦ, κύριε! Πολὺ ὕλιστής εἴσθε! Ἀπὸ τῶν ριζῶν ἔλθετε, σὰς

ΜΕΞΙΚΑΝΗ ΑΝΘΟΓΩΛΙΣ.

παρακαλῶ, εἰς τὸ ἄνθος. Διότι ἡμεῖς δὲν ἔχομεν τὴν ἐλαχίστην ὄρεξιν νὰ φάγωμεν τὰς δαλείας μας.

— Καὶ ἔχετε ἄδικον, κυρίαί μου. Εἶναι φαγητὸν τὸ ὁποῖον ἀξίζει τὸν κόπον τῆς κατασκευῆς. Ἐρωτήσατε μάλλον τὰς ἰνδικὰς ὀρνίθας καὶ τὰς ὀρνίθας τὰς κοινὰς· ἐρωτήσατε τὸν ἵππον, τὸ ὄρνειον, τὸν βοῦν ἢ τὴν δάμαλιν· ἐρωτήσατε πάντας τοὺτους τοὺς λάτραι τῆς δαλείας καὶ ἕκαστος κατὰ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ θέλει βεβαιώσει τὸν λόγον μου. Παρ' ἡμῖν, ἕνεκα τῆς ἀπειρίας τῶν μαγεύων, ἡ δάλεια δὲν ἔλαβεν, ὡς φαγητὸν, τὴν ὑποδοχὴν ἥς ἔτυχεν ὡς ἄνθος. Ἐμαγευρέυθη πολλὰ νωπὴ καὶ ἀδίκως ἐκατηγορήθη ὡς ἀνούσιον φαγητὸν...

— Ἐγὼ προτιμῶ τὰς δαλείας εἰς τὸν κήπον. Καὶ πάλιν, Κ. Βοτανικὲ, ἐξαγάγετέ μας τοῦ λεβητος, σὰς παρακαλῶ. Ζωγραφησατέ μας τὴν προτομὴν τῆς δαλείας καὶ ἀθήσατε τοὺς πόδας.

— Ἀξιόλογα! ἀξιόλογα! ἰδοὺ φαντασία ποιητικὴ... καὶ ἐγὼ ἰδοὺ ἐπανέρχομαι εἰς τὸ Μεξικόν. Πρέπει ὅμως νὰ σὰς εἶπω ὅτι αἱ γυναῖκες αἱ

πωλοῦσαι τὰς ἐνδοξίμας τῶν δαλειῶν εἰσὶν ὀπωροπώλιδες ἀπλοῖ. ῤίπτουσιν ἢ χορρίζουσιν τὰ ἀνθη καὶ μόνον τὰς ρίζας πωλοῦσι. Καὶ ὅμως εἰσὶν οὐχ ἥττον φιλόφρονες τῶν χειρσοτέρων παρ' ἡμῖν ἀνθοπωλητῶν, μετὰ τὸν πέπλον οὐδ' ὡς τὸν ἰσπανικὸν τὸν ἐπὶ τῶν ὄρων ἱερόμενον, μετὰ τὸ μικρὸν σιγάρων εἰς τὴν μικρὰν χεῖρα καὶ τὸ μενίδιον εἰς τὰ χεῖλη. Βεβαιώσι μάλιστα ὅτι ὁ πρῶτος ἀνθογράφος ὁ πορευθεὶς εἰς Μεξικὸν ἵνα σπουδάσῃ τὰς δαλείας ἐπιτοπίως, λησμονήσας τὴν διαγραφὴν τῶν ἀνθῶν, ἔγραψε τὴν εἰκόνα τῶν πωλητῶν. Ὅπως δὴποτε ὅμως ἡ δάλεια μετεκομίσθη εἰς Εὐρώπην τῷ ἔτει 1790 καὶ καλλιεργήθη τὸ πρῶτον εἰς τὸν ἐν Μαδρίτῃ Κήπον τῶν Φυτῶν. Καθανίλλης δὲ ὁ ἐνδοξὸς τῆς Ἰσπανίας φυσικός, περιέγραψε καὶ ἐδημοσίευσεν τὴν κατάκτησιν ταύτην τῶν εὐραπεικῶν κήπων. Ἐταξε τὸ φυτὸν ἐν τοῖς κορυμβοφόροις καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ δεινοῦ βοτανικοῦ Ἀνδρέα Δάλ τοῦ γνωστοῦ ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ἐκ τῶν περὶ Λινναίου κρίσεων αὐτοῦ. Ἐν δὲ τῇ Γαλλίᾳ πρῶτος εἰσαγητὴς τῆς δαλείας ἐγένε-

το ὁ διδάκτωρ Τιβὼ ἐν ἔτει 1802. Ἄμα ἐμφανισθὲν τὸ νέον ἄνθος ἐπέτυχε. Διαδοθὲν δὲ καὶ πολλαπλασιασθὲν ὑπὸ τοῦ βοτανικοῦ Ἀνδρέα Θουίνου κατὰ πρῶτον μὲν ἐκαλλιεργήθη ἐν μέρει περιχλείσῃ καὶ ἀτμοσφαῖρᾳ θερμῇ, ἀκολουθῶν δὲ ἐν ἀτμοσφαίρᾳ συγκεκραμένῃ, κατόπιν ἐν πορτοκαλεῶνι καὶ τέλος εἰς ἀνοικτὴν γῆν, οὐχὶ μόνον ἐν τῇ μεσημβρινῇ Γαλλίᾳ ἀλλὰ καὶ πέραν ἔτι τῆς βοτανικῆς ζώνης τῆς ἀμπέλου. Καὶ σήμερον ἡ δαλεία εἶναι ἡ βασίλισσα τῶν κήπων ἡμῶν, μεταξὺ ἕαρος καὶ φθινοπώρου, ἐν τοῖς κήποις τοῦ πλουσίου ὡς καὶ ἐν τῷ κηπαρίῳ τοῦ πένητος, ἐν τῇ ἐξοχῇ ὡς καὶ ἐν ταῖς πόλεσι. Ὀνομαστοὶ βοτανικοὶ ἀφιερῶθησαν ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς δαλείας. Ἀνήκει δὲ τὸ ὥραιον τοῦτο φυτὸν εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν ἀκτινοειδῶν ἀνθῶν τοῦ Τουρνεφορτίου, εἰς τὴν τῆς συγγενείας τοῦ Λινναίου καὶ εἰς τὴν τῶν δικοτυληδόνο-κορυμβοφόρων τοῦ Ἰωσίου. Εἶναι δὲ ἡ δαλεία ποώδης, διαρκὴς κατὰ τὰς ῥίζας, ἐτησία κατὰ τοὺς κλῶνας. Τὸ δὲ ὕψος αὐτῆς εἶναι ἀπὸ ἐνοῦ μέχρι τεσσάρων μέτρων.

— Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ! κύριε Μορισώ! Ἐπέστετε εἰς τὴν ἐπιστήμην καὶ ἀπὸ τῆς ἐπιστήμης εἰς τὴν πληξίν.

— Τελειῶν ἀμέσως, κυρίαί μου, ὑποδεικνύων ὑμῖν πλεονέκτημά τι τῆς δαλείας ὅπερ δὲν παρετηρήσατε ἴσως ὑμεῖς, δηλαδὴ τὴν βλασττικὴν τῶν κλῶνων τῆς δύναμιν. Εἶδον ἐγὼ δαλείας ἐγκαταλελειμμένας ἀναβλαστῆσάσας κλῶνας ἐνὸς περίπου ποδὸς μὲ ἄνθη ζωκρά καὶ καλλίχρσα· ἄλλας τεθειμένας ἐπὶ ἀγγείου ἀνατετραμένου, οὐδεμίαν συνάφειαν ἔχούσας μετὰ τῆς γῆς, βλαστανοῦσας ἐπὶ δύο κατὰ συνέχϊαν ἔτη καὶ στεφθείσας πρὶν μαρανθῶσιν ὑπὸ φυλλώματος χλοεροῦ καὶ ἐρυθρομέλανος. —

Ἡ μονογραφία αὕτη τῆς δαλείας ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Γαβρίηλ Μορισώ, ὃν ἀνεφέρμεν ἤδη, εἰς ἐπήκοον τῆς Λουίζης Δεωὶ καὶ τῆς Ἀγγελικῆς Σαβαρῶ, ἐν μικρᾷ τινι αἰθούσῃ οἰκίας κειμένη· κατὰ τὴν ἐσχάτην τῆς ἐν Φλανδρίᾳ πόλεως Α...

Ἡ Λουίζα Δεωὶ ἦν γυνὴ μεγαλοπρεπῆς, τεσσαρακοντούτης· μὲν ἦδη τὴν ἡλικίαν, ἀλλ' ὥραία ἔτι καὶ ἀνθηρά.

Ἀποσურθεῖσα ἀπὸ δέκα ἡδὴ ἐτῶν εἰς Α... ἐν μικρᾷ τινι οἰκίᾳ ἦν οἱ μὲν βάνουσοι ἀστοὶ κατηγόρου ὡς ἄσχημον καὶ εὐτελῆ, οἱ δὲ διαβαίνοντες καλλιτέχνηαι ἐθαύμαζον διὰ τὴν θέσιν, τὸν κήπον καὶ τὰ περιτιζόντα αὐτὴν δένδρα καὶ φυτὰ, ἡ Κ. Λουίζα κατῴκει ἐνταῦθα μόνη, διότι δὲν εἶχεν εἰσελθεῖ εἰς τὸν κόσμον, ἀπολαμβάνουσα μικροῦ μὲν εἰσοδήματος, μεγάλως δὲ ὑπολήψεως· διεκρίνετο διὰ τῆς εὐγενοῦς αὐτῆς συμπεριφορᾶς καὶ διὰ τῆς ἰδιοτρόπου ἐνδυμασίας τῆς, ἥσκει τὰς ἀρετὰς καὶ διῆγε δίκαιαν τοῦ ἀρχαίου συρμοῦ, ἐν μὲν τῇ αἰθούσῃ τῆς ἔχουσα χαρτοπαίγιον, ἐν δὲ τῷ κοιτῶνι δαλείας.

Α! δαλείας! ἰδοὺ τὸ τελευταῖον πάθος τῆς θελακτικῆς ἀνυπάνδρου. Κατ' ἀρχὰς μὲν τὰς προυτίμησε τῶν ἄλλων ἀνθῶν διότι ἤνθιζον μέχρι τοῦ νοεμβρίου — φιλάρεσκοι καὶ πισταὶ σύντροφοι τοῦ φθινοπώρου καὶ τῆς μελαγχολίας· ἔπειτα δὲ ἐλάτρευσεν αὐτὰς διότι ἡ ἀνεψία τῆς, ἡ Ἀγγελικὴ Σαβαρῶ, θαυμασιῶς τὰς ἐζωγράφιζε. Θὰ ἰδωμεν δὲ ὅτι ὑπῆρχε καὶ τρίτος λόγος ἀγάπης πρὸς τὰς δαλείας, λόγος προγενέστερος καὶ τρυφερώτερος· ἀλλ' οὗτος ἦτο τὸ ἐγκάρδιον μυστικόν, τὸ γλυκύ τῆς Λουίζης ὑστερόγραφον...

Ἡ δὲ ἀνεψία τῆς Κ. Δεωὶ, ὕστερον εἰδῶλον τῆς ψυχῆς τῆς καὶ τῆς ζωῆς αὐτῆς τὸ ὠραιότερον ἄνθος, ἡ Ἀγγελικὴ Σαβαρῶ, μόνος βλαστὸς ἐκλιπούσης οἰκογενείας, δεκαοκταετῆς, ἦν ὁ μαργαρίτης τῆς Α... κατὰ τε τὸ κάλλος τὴν χάριν καὶ τὰς ἀρετὰς. Τοῦ ἀναστήματος αὐτῆς τὸ κομψόν, τῶν ὀρθαλμῶν ἡ γλυκύτης καὶ ἡ τοῦ μειδιάματος τρυφερότης διέφευγον μὲν τὰ βλέμματα τὰ χυδαῖα, παρέφερον ὅμως τὸν ἄνθρωπον τὸν εὐαίσθητον καὶ πνευματώδη. Τὰς ὥρας αὐτῆς διεμερίζοντο τέσσαρες μεγάλαι ἀσχολαί. Νὰ δέεται τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ βοηθῇ τοὺς πτωχοὺς· νὰ περιποιῇται τὴν θείαν τῆς, (τὴν θετὴν αὐτῆς μητέρα) καὶ τοὺς γείτονας τοὺς εἰς τὸ παιγνιόχαρτον συντρόφους αὐτῆς, νὰ καλλιεργῇ τὰς δαλείας πᾶσαν ἐσπέραν καὶ πᾶσαν αὐγὴν καὶ νὰ τὰς ζωγραφίζῃ κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας.

Ἀγαπῶσα τόσον τὰ ἄνθη τῆς ὥστε νὰ μὴ δίδῃ πολλά, ἀλλὰ καὶ τόσον γενναία εὖσα ὥστε νὰ μὴ τὰ ἀρνῆται ἐντελῶς, ἡ Κ. Λουίζα συνεβίβαζε τὴν γυναικείαν ἀγαθότητα μετὰ τοῦ μικροῦ αὐτῆς ἐγωῖσμου, διανέμουσα εἰς τοὺς γείτονας καὶ φίλους τὰς ὠραιότερας τῆς δαλείας... ὑπὸ τῆς ἀνεψίας γεγραμμένας.

Ἀλλὰ μετὰ τῶν διαφορῶν εἰδῶν τῶν ἐζωγραφημένων τούτων δαλειῶν ὑπῆρχεν ἓν, εὐτινος οὐδὲ τὴν εἰκόνα παρεχῶρι ποτὲ, οὐ μόνον διότι ἦν τὸ ὠραιότερον καὶ τὸ μᾶλλον σπάνιον, ἀλλὰ διότι ἀνεμίμησεν αὐτῇ μυστήριόν τι τῆς νεότητός τῆς, ὅλην τὴν ποίησιν τῆς σκοτεινῆς τῆς ζωῆς, τὸ ὑστερόγραφον ὅπερ κατιόντες θέλομεν ἀναγνώσει.

Χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὸν λόγον, καὶ μόνον ἐξ ἐμφύτου ὁρμῆς τῆς γυναικείας καρδίας, ἡ Ἀγγελικὴ συνεμερίζετο τὴν λατρείαν τῆς θείας τῆς πρὸς τὴν τελευταίαν ἐνθύμησιν (τοιούτων ἦτο τὸ ὄνομα τῆς περιφήμου δαλείας). Καὶ τὸ ἄνθος τοῦτο, λευκότητος ὑποκιτρίνου, ἀξιάγαστον κατὰ πάντα ἐπεδεικνυτο ἐφ' ὧν σχεδὸν τῶν ἐπιπλῶν τῆς οἰκίας, τοσοῦτον ἡ γραφὴ τῆς νεανίδος τὸ εἶχε πολλαπλασιάσει!

Ἐζωγράφει δὲ καὶ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἄρχεται ἡ ἱστορία αὕτη, τὴν τελευταίαν ἐνθύμησιν ἐντὸς λαμπροῦ ἰαπωνικοῦ ἀγγείου ἔχουσα αὐτὴν ἐνώπιόν τῆς, ἐνῶ δεξιᾷ μὲν ἡ Κ. Λουίζα ἐπλεκεν, ἀριστερᾷ δὲ ὁ Κ. Μορισώ ἔτριβε τὰ χρώματά τῆς.

Ὁ Γαβριήλ Μορισώ, συνταξιούχος ἐξ καὶ τριάκοντα ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, ἦν φίλος ἐπιστήμιος τῆς οἰκογενείας Δενώ, φίλος διαρκῆς διὰ τε τὴν ἀπίθανον φυσικὴν του, τὴν παροιμιώδη ἀπλοϊκότητα τὴν πλατωνικὴν ἀπάθειαν καὶ τὴν στολὴν του ὡς ἀγροφύλακος.

Κατεχόμενος ὑπὸ τῆς μανίας τοῦ νὰ κάμῃ ἐκδούλευσιν εἰσῆχθη εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην τὸ πρῶτον, φέρων εἰς τὰς κυρίας ἱατρικὸν καταστρέφον τὰ ἔντομα τὰ κατατρώγοντα τὰς δαλείας αὐτῶν. Ἐπιτυχούσης δὲ τῆς θεραπείας ταύτης, ὁ Γαβριήλ εἶχε λάβει πρὸς ἀμοιβὴν τὴν θέσιν του εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον τῆς θείας καὶ τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ τρίβῃ τὰ χρώματα τῆς ἀνεψιάς.

Ὁμοῦ ἐλάλουν περὶ τοῦ μεζικανικοῦ ἄνθους, οὗ τοὺς αὐλοὺς συνέλεγεν ὁ Μορισώ ὅπως δι' αὐτῶν στολίζῃ τὸ δωμάτιόν του — τοιαύτη ἦτον ἡ εὐχαρίστησίς του.

Δύο δὲ ἡδὴ εἶχον παρέλθει ἔτη ἀφ' οὗτου διέλυσε τὰ χρώματα τῆς Ἀγγελικῆς καὶ διηγεῖτο εἰς αὐτὴν τὴν φυσικὴν ἱστορίαν τῆς δαλείας, πάντοτε λέγων ἐν ἐκυτῷ καὶ χωρὶς ποτε νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα.

— Ἡ Ἀγγελικὴ ταχέως ἢ βραδέως θὰ μὲ ὑποληφθῇ καὶ ἡ ὥραία χεὶρ τῆς θὰ ἦναι ἡ ἀνταμοιβὴ τῶν ἐκδουλεύσεών μου! . . .

Καὶ ὅταν νέος τις ἀντίπαλος παρουσιάζετο ἐνώπιόν του καὶ ἐφαίνετο κατισχύων αὐτοῦ.

— Τὰ παιδιάρια ταῦτα παρέρχονται ὡς αἱ χρυσάλιδες, ἐσκέπτετο ἀταράχως. . . Εἶμαι ἀνώτερος αὐτῶν διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ θὰ ἔλθῃ ἡ σειρά μου!

Καὶ παρήρχετο τοιοῦτοτρόπως ὁ χρόνος καὶ ἡ κόμη αὐτοῦ ἤρχιουτο, ἀλλ' ἡ συστολὴ ἐκράτει αὐτὸν εἰς τὴν θέσιν του. . .

Τὴν ἡμέραν δὲ περὶ ἧς ὁμιλοῦμεν, ἐνῷ ὁ αὐτὸς ἀπῆρτιζε τὴν ἐξήγησιν ἣν ἀνωτέρω ἀνέγνωμεν, ἅμαξα ἔστη εἰς τὸν ταχυδρομικὸν σταθμὸν, ἀπέναντι τῆς μικρᾶς οἰκίας Δενώ. Ἐντὸς δὲ τῆς ἀμάξης ταύτης ἐκάθητο νέος τις ὅστις ὡς ἐκ τῆς θέσεως ταύτης εὗρεθῇ ἐπὶ μίαν στιγμὴν κατέναντι τῆς Ἀγγελικῆς καὶ τοῦ ἔργου τῆς. . .

Ἰδὼν δὲ καὶ τὸ μὲν, καὶ τὴν δὲ, ἀφῆκεν ἐπιφώνησιν θαυμασμοῦ καὶ ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἔμεινεν ἐν ἐκστάσει, βλέπων καὶ τὴν νεάνίδα καὶ τὸ ἄνθος ὅπερ ἐκείνη ἐζωγράφει. Ἐπειτα δὲ πηδήσας πάραυτα ἀπὸ τῆς ἀμάξης ἠρώτησέ τι τὸν σταθμάρχην τὸν ζευγνύοντα τοὺς ἵππους. . .

— Εἰς τὴν ἀμαξάν! ἐφώνησε μετ' ὀλίγον ὁ ἡνίοχος.

Ἀλλ' ἀντὶ νὰ ὑπακούσῃ, ὁ νεανίας ἀπήντησε.

— Ἐγὼ μένω ἐδῶ! Καταβίβασέ μου τὸν σάκκον.

— Πῶς! ὑπέλαβεν εἰπὼν ὁ ἀμαξηλάτης, εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ δρόμου ἡμῶν εἴμεθα ἐτι καὶ ἐγὼ ἐπληρώθην μέχρι Παρισίων!

— Ἀφίω τὴν ὁδοπορίαν μου, καὶ σοὶ δίδω τὴν πληρωμὴν σου· δὸς, δὸς μου τὸν σάκκον ταχέως!

— Ἄ! τὸν ἀστεῖον! ἐψιθύρισεν ὁ ἀμαξηλάτης. Εὐτέρπ. Τόμ. Β'. φυλ. 41.

ρίψας πρὸς αὐτὸν τὸ ζητηθὲν καὶ ἐν τροχασμῷ ἀναχωρήσας ὅθεν ἦλθεν.

Β'.

Τὸ ἀνεύρετον ἄνθος.

Μετὰ τέταρτον δὲ ὥρας, ὁ ὁδοιπόρος ἐξήρχετο τοῦ δωματίου ὅπερ εἶχεν ἐνοικιάσει ἐν τῷ *Ξενοδοχείῳ τῶν Ταχυδρομείων* καὶ παρουσιάζετο ἐλευθέρως καὶ ἄνευ ἄλλων προηγουμένων, εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας Δενώ, καὶ μετὰ τρεῖς χαιρετισμοὺς παρετίθετο μεταξὺ τοῦ ἀνθογραφήματος τῆς ἀνεψιάς, τοῦ χειροτεχνήματος τῆς θείας καὶ τῆς εὐγλωττίας τοῦ Μορισώ.

Ἦν δὲ ὁ ἄγνωστος οὗτος νεανίας εὐειδής, εἰκοσι ἐξ ἐτῶν περίπου τὴν ἡλικίαν, εἶχε τὴν ὄψιν νοήμονα καὶ μελαγχολικὴν, τὸν μύστακα λεπτὸν, τὴν κόμην ὥραϊαν καὶ στίλβουσαν, καὶ τὴν συμπεριφορὰν εὐγενεστάτην καὶ ἀπροσποίητον.

Τὶ ὠνευροπόλει ἢ Ἀγγελικὴ ὅτε εἰσῆλθεν αὐτός; οὐδ' αὐτὴ δὲν τὸ ἤξευρεν ἴσως. Ἀλλ' ἡ ἐμφάνησις τοῦ νεανίου τὴν κατετάραξε, ὡς ὄνειροπολήσεως πραγματοποιήσις.

— Κυρίαί μου, εἶπεν ἐκεῖνος μετ' εὐγενείας ἀνεκφράστου, συγχωρήσατέ μου τὴν ἀλλόκοτον ταῦτην ἐπίσκεψιν καὶ μὴ μὲ καταδικάσητε ἀναπολόγητον. Εἶμαι ἀνεψιὸς τοῦ Κ. Ἐρβεῦ, τοῦ πρώτου βοτανικοῦ τῆς Μασσαλίας. Ἐπειδὴ ἀγαπάτε τὰ ἄνθη, ἴσως τὸ ὄνομα τοῦτο δὲν σᾶς εἶναι ἄγνωστον.

— Ἀναμφιβόλως, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ Δενώ προσφέρουσα αὐτῷ ἔδραν, τὸ ὄνομα τοῦ Κ. Ἐρβεῦ εἶναι προσφιλὲς πρὸς πάντας τοὺς φιλανθήμεους.

— Καὶ κατὰ διπλοῦν λόγον πρὸς ἡμᾶς διότι ἡ θεία μου εἶναι ἐκ Προβιγκίας, προσέθηκε σεμνῶς ἡ Ἀγγελικὴ.

— Χαίρω μὲν διὰ τοῦτο, δὲν ἐκπλήττομαι ὁμῶς, διότι τὸ ὑπώπτευν, ἀπήντησεν ὁ νεανίας θελχθεὶς ἐκ τῆς χάριτος τῆς νεάνιδος· ἡ Προβιγκία εἶναι ἡ μήτηρ τῶν ἐκλεκτῶν ἀνθέων.

Ἡ θεία καὶ ἡ ἀνεψία ἠρυθρίασαν. . . αὕτη μὲν διὰ τὴν εὐκαιρίαν καὶ προσφυᾶς κολακείαν, ἐκείνη δὲ ἀμανησθεῖσα τῆς Μασσαλίας.

Ὁ δὲ Μορισώ ἀφῆκε τὴν πυξίδα τῶν χρωμάτων ἀμέσως καὶ ἤρχισε νὰ τοξεύῃ κατὰ τοῦ νεήλυδος πλάγια καὶ πολέμια βλήματα.

— Ἰδοὺ δὲ, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἄεων Ἐρβεῦ, τὸ αἶτιον τῆς ἀδιακρισίας μου. Πρὸ δύο μηνῶν, ἡγεμῶν τις Ἰνδὸς, διερχόμενος διὰ τῆς Μασσαλίας ὁ πρίγκιψ Ἰδερ-Ασοῦρ, ἐξήτησεν ἀπὸ τὸν θεῖόν μου, μεταξὺ ἄλλων φυτῶν, καὶ συλλογὴν δαλείων ὧν τὸν κατάλογον τῷ ἔδωκε, ὅπως δι' αὐτῶν κατὰ τὴν οἰκάδε ἐπιστροφὴν του κοσμήσῃ τὸ Ἰνδικόν του παλάτιον. Ὁ δὲ θεῖός μου εὖρε καὶ συνέλεξε διὰ μεγάλων ἐξόδων πάντα τὰ ὁρισθέντα εἶδη, ἐκτὸς ἐνὸς μόνου ὅπερ ὑπῆρξεν ἀδύνατον νὰ εὑρῇ. Τοῦτο δὲ εἶναι ἡ δαλεία, ἡ ἄλλοτε μὲν κοινοτάτη, σήμερον ὁμῶς λησμονηθεῖσα σχεδὸν, παρὰ τὴν ὀνομα-

οἶον αὐτῆς. — *Ἐνθυμοῦ μου.* Ὁ θεὸς μου λοιπὸν προ-
έτεινεν εἰς τὸν πρίγκηπα νὰ ἀναπληρώσῃ τὸ ἐλ-
λείπον τοῦτο εἶδος δι' ἄλλου, δι' εἰκοσιν ἄλλων...
ἀλλ' ἐκεῖνος, ἀνθυλόγος μανιακὸς, κατὰ τοσοῦτον
μᾶλλον ἐκυριεύθη ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ ν' ἀποκτήσῃ
αὐτὸ, καθόσον τὸ ἐβλεπε σπανιώτερον. . . Οὕ-
τως ὁ θεὸς μου, παρ' ἀγγελθεῖς νὰ εὕρῃ αὐτὸ διὰ
πάσης δαπάνης, μὲ ἐστειλεν ὅπως πανταχοῦ ἀν-
ζητήσῃ τὴν *τελευταίαν ἐνθύμησιν*. Ἀπὸ ἐνὸς ἤδη
μηνὸς περιπλανώμαι λοιπὸν ἐγὼ διέτρεξα ὁλό-
κληρον τὴν Γαλλίαν, τὴν Μεγάλην Βρετανίαν, τὴν
Ὀλλανδίαν καὶ τὴν Βελγικὴν, οὐδαμοῦ εὗρον τὸ
ἄνθος τοῦτο, ὅπερ πρό τινων ἐτῶν πάντες καὶ
πανταχοῦ εἶχον, καὶ ὅπερ τόχῃ τις ἀπείσις φαί-
νεται ἀφαιρέσασα ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃ πρὸς κατα-
στροφὴν τοῦ θεοῦ μου. Ἀπελπισμένοι λοιπὸν ἐ-
πανηρόχουν ἀπὸ Ἀμβέρ διευθυνόμενος πλέον εἰς
Μακταλίκην, ὅτε σήμερον τὴν πρωτὴν, πρό τινων
μᾶλλον στιγμῶν, διαβαίνων πρὸ τῆς οἰκίας σας καὶ
βλέψας πρὸς τὸ παράθυρόν σας, εἶδον ἐν τῷ ἄγγελῳ
τοίτῳ καὶ ὑπὸ τὴν γραφίδα τῆς κυρίας ἀνεγνώ-
ρισκα τὴν περιζήτητον δαλίαν, τὸν ἀνεύρετον φοί-
νικα, ἐν ἐνὶ λόγῳ τὴν *τελευταίαν ἐνθύμησιν*. Φαν-
τάσθητε δὲ, κυρία μου, τὴν θαυμασίον καὶ τὴν
χιρὰν μου! Κρίνατε ἂν ἡδυνάμην νὰ ὀλιγορήσω
τοιαύτην τῆς προνοίας ὑμῶν, καὶ θέλετε ἐννοή-
σει διατὶ κατέβην τοῦ ὀχήματός, διατὶ παρέμεινα
εἰς Α. . . διατὶ ἐβίβισα σχεδὸν τὴν θύραν σας καὶ
διατὶ ἐρχομαι νὰ σὰ; ζητήσω θερμῶς, ἐφ' οἷα
δήποτε τιμὴ ὀρίσθη, μίαν ρίζαν, ἓνα κόκκον
τῆς *τελευταίας ἐνθυμήσεως*!

Ἡ ἐξομολόγησις αὕτη παρήγαγε τρία διάφο-
ρα ἀποτελέσματα, κατὰ λόγον τῶν τριῶν ἀκροα-
τῶν τοῦ νεανίου.

Ἡ μὲν Κ. Λουίζα, θλιβραμένη ὑπὸ ἀναμνήσεων
ἐξεγερθεῖσάν ἐκ τῶν λόγων ἐκείνων, ἐπλάνει ὕγρον
τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ προσώπου τοῦ ξένου ἐπὶ τῶν
φύλλων τῆς φιλάτης δαλείας, καὶ καθόσον ἤκουεν
ὅτι ἦτο σπανία καὶ πολύτιμος, κατὰ τοσοῦτον
ἐφαίνετο καλύπτουσα αὐτὴν διὰ βλέμματος φι-
λαύτου καὶ προστατευτικοῦ.

Ἡ δὲ Ἀγγελικὴ κατένευε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐ-
ρυθρίωσα ἐξ ἐκπλήξεως, καὶ ἴσως ἐξ ἀπαρεσκείας,
βλέπουσα ὅτι ὁ ἄγνωστος, οὗ ἡ εἴσοδος τοσοῦτον
τὴν συνεκίνησεν παρέμεινεν εἰς Α. . . καὶ ἐδέετο
τῆς θείας τῆς διὰ μίαν ρίζαν, ἢ ἓνα θαλλόν! . . .

Εἰς δὲ τὸ πνεῦμα τοῦ Μορισώ, ἡ αὕτη σκέψις
πάντῃ διαφέρειν διήγειρεν αἴσθημα. Ὁ ὑποπτειό-
μενος ἀντίπαλος ἐρίνετο ἤδη ἐνώπιόν του ἀνθο-
λόγος ἀπλοῦς τοῦ ἐσφιγξέ λοιπὸν φιλικώτατα
τὴν χεῖρα, τῷ ἀνέπτυξεν ὁλόκληρον κεφάλαιον τῆς
βοτανικῆς περὶ τῶν καυλῶν τῆς τελευταίας ἐνθυ-
μήσεως καὶ ἐγένετο αὐτεπάγγελτος αὐτοῦ δικηγό-
ρος, παρὰ τῇ Κ. Δενώ.

Ἀλλ' οὔτε τοῦ συνηγόρου ἡ εὐγλωττία, οὔτε τοῦ
πελάτου αἱ προσφοραὶ ἐπέτυχον τὸν σκοπὸν αὐ-
τῶν. Εἰς μάτην οὗτος ἐκλειοδότει, ἐπολλαπλα-
σίαζεν, εἰς μάτην ὑπέσχετο νὰ αὐξήσῃ ἔτι μᾶλ-

λον τὴν προσφορὰν ἡ χρηματικὴ αὕτη τιμὴ πρὸς
ἄνθος, ὅπερ ἐφαίνετο ἔχον τὰς ρίζας αὐτοῦ ἐν
τῇ ψυχῇ τῆς, ἐλύπησε μόνον τὴν Λουίζαν καὶ
δάκρυ ὕγρανε τὰς βλεφαρίδας αὐτῆς.

Μετὰ θλίψεως καὶ ἀπορίας παρετήρησε τοῦτο
ὁ Λέων καὶ ἡτοιμάζετο ἡδὴ ν' ἀποσυρθῇ ἄνευ ἐλ-
πίδος ἐπιστροφῆς, ὅτε ὁ Μορισώ ἐπιμένων νὰ τῷ
κάμῃ *ἐκδοῦλευσιν* καὶ μετὰ παραφόρου προθυμίας
ἀναλαμβάνων τὴν προστασίαν του, ἔτεινε πρὸς
αὐτὸν τὸν βραχίονα λέγων.

— Πηγαίνωμεν, πηγαίνωμεν! θὰ ἀναλάβωμεν
τὴν ὑπόθεσιν. Ἡ κυρία δὲν εἶπε τὸν τελευταῖόν
της λόγον. . . Εἰς αὐρίον ἂς ἀναβληθῇ ἡ συζή-
τησις.

— Ἔστω καὶ εἰς τὴν δεκάκις αὐρίον, ἀν οὕτω
θέλωσιν αἱ κυρίαι προσέθηκεν εὐγενῶς ὁ Λέων δὲν
βιάζομαι πολὺ νὰ κερδήσω τὴν ὑπόθεσιν μου καὶ
εὐχαρίστως θέλω μένει ὑπερασπιζόμενος αὐτήν.

Αἱ τελευταῖαι δὲ αὗται λέξεις ἀπευθύνθησαν πρὸς
τὴν Ἀγγελικὴν, παρ' αὐτῆς μόνος ἠκούσθησαν καὶ
συνετάρχιζαν αὐτὴν ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς.

Ὁ ξένος εἶδεν εἰς τοῦτο ἐνθάρρυνσιν τινα σιω-
πηλὴν, ὁ δὲ Μορισώ τὸν ἔσυρεν ἐπαναλαμβάνων
— Εἰς αὐρίον!

Τὴν ἐσπέραν δὲ τῆς αὐτῆς ἡμέρας, χάρις εἰς τὴν
ὕποχρεωτικὴν μανίαν τοῦ Γαβριήλ, ὁ Λέων ἐγνώ-
ριζε λεπτομερῶς τὴν ἱστορίαν τῆς Κ. Δενώ καὶ τῆς
ἀνεψίας τῆς — ἐκτὸς τοῦ ἀγνώστου πρὸς πάντας μυ-
στικοῦ τοῦ συνδέοντος τὴν θεῖαν μετὰ τῆς τε-
λευταίας ἐνθυμήσεως. Ὁ δὲ ὁδοιπόρος, ἐξετάσας
τὴν κατάστασιν τῆς καρδίας του, ἀνεγνώριζεν ὅτι
δὲν ἤθελε πλέον μένει διὰ μόνην τὴν δαλίαν εἰς
Α. . .

Γ.

Χαρακτῆρες καὶ εἰκόνες.

Εἰς τὴν συζήτησιν τῆς ἐπαύριον τῶντιν ὁ Λέων,
ὀδηγηθεὶς παρὰ τοῦ Μορισώ, μετὰ πολλοῦ τοῦ
κόπου ἡδυνήθη νὰ χαλιναγωγῇ τὴν εὐγλωττον
ὑπεράσπισιν τοῦ τελευταίου τούτου, καὶ ἀντὶ νὰ
ἐκπνεύθῃ εἰς τὴν περὶ ἀγορᾶς τῆς δαλείας δια-
πραγμάτευσιν, διηγήθη τὰς ιδίας αὐτοῦ κατὰ τὴν
ὁδοιπορίαν του ἐντυπώσεις.

Καθ' ὅλην δ' αὐτοῦ τὴν ὁμιλίαν, λαμπρὸν ἐ-
πεδεικνύετο πνεῦμα καὶ ἡ φαντασία του ἀπερρό-
φα, οὕτως εἰπεῖν, τὴν τοῦ ἀκροωμένου, καὶ διή-
γειρε τὴν περιέργειαν καὶ τὴν προσοχὴν, κυρίως
δὲ εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ ἡγεμόνος Ἰδερ-Ἀσσούρ.

Εἰκοσάκις ἑκατομμυριοῦχος καὶ ἀπειράκις φαν-
τασιώδης, ἄγριος αὐτὸς καὶ μανιακὸς συλλογὸς,
μετεχειρίζετο ἐν τῷ πρὸς τὰ ἄνθη ἔρωτι αὐτοῦ
στρατηγικὴν διπλωμάτου καὶ βίαν κατακτητοῦ.
Τρεῖς μὲν ἐπαρχίας εἶχε κατεργασθεῖς ὅπως λαφυ-
ραγωγῇ φυτὰ τινα περίεργα τῆς Νιδζάμ. Τέσ-
σαρα δὲ πλοῖα ἐναύλως καὶ ἑκατὸν ἄνδρας ἐ-
πεβίβασεν ἐν αὐτοῖς ὅπως ἀνθολογήσῃ τοὺς εὐρω-
παϊκοὺς κήπους. — Ὅτε διέτρεχε τὰ ὑπόστεγα ἀν-
θοκομεία τοῦ θεοῦ μου εἰς Μασσαλίαν, ἔλεγεν ὁ

Λέων, ἀκολουθούμενος ὑφ' ἑνὸς τῶν τεσσαράκοντα αὐτοῦ γιγαντωδῶν ὑπηρέτων, ὧν ἡ γαλλικὴ στολὴ ἀντέκειτο πρὸς τὸν Ἰνδικὸν τοῦ κυρίου κεφαλόδεσμον, καὶ τὴν εὐρεῖαν αὐτοῦ ἐσθῆτα, διαλαμπουσάν ἐν χρυσῷ καὶ ἀδάμασιν, ἐν μαργαρίταις καὶ ἄνθραξι, κατεβίβρωσκε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ χρώματα καὶ διὰ τῆς ρινὸς τὸ ἄρωμα εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε ἐφάνετο ὡσεὶ θέλων νὰ ἀπορρίψῃ αὐτὰ ὅπως τὰ φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ εἰς Ἰνδίαν... Ἐπιπτεν εἰς ἑκστασιν ἐν τοῖς ὀργίαις τούτοις τῶν αἰσθήσεων, ὡς Σίνης τις μεθύων ἐξ ὀπίου, ἢ Τοῦρκος πνιγόμενος εἰς νέφη καπνοῦ. Εἰς τὴν θέαν τῶν διακοσίων ἐκλελεγμένων θαλασίων, αἱ ὁ θεῖός μου εἶχε συλλέξει, διέταξε καὶ τῶ ἔφερον ἑδραν, τράπεζαν καὶ ναργιλὲν καὶ ἐπὶ ὁκτὼ ὑλοκλήρους ὥρας ἔμεινεν ὧ· ἐν ἐκστάσει ἀπέναντι τοῦ θαύματος τούτου, ὀνειροπολῶν καὶ ἄδων, καπνίζων καὶ πίνων, μέχρις οὗ ἡ νύξ ἐκάλυψεν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του τὰ ἄνθη. Κρίνατε ἔπειτα, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀφηγητής, μετὰ πόσου πάθους ὁ ἄνθρωπος οὗτος ζητεῖ τὴν θάλειαν τὴν ἐλλείπουσαν ἀπὸ τὴν συλλογὴν του.

Τοιαύτη ἦν ἡ περὶ τῆς τελευταίας ἐνθυμήσεως

ὁμιλία τοῦ νεανίου. Ἡ δὲ Ἀγγελικὴ τὴν ἡμετέραν διατῆσεν διὰ τὴν διήγησιν φέρουσα ἐνώπιον αὐτοῦ τὸ ἄγγειον τὸ περιέχον τὴν θάλειαν καὶ ἀναλαμπάνουσαν τὰς γραφίδας καὶ τὴν πυξίδα της.

Δύο δὲ ἡ τρεῖς ἄλλαι ἐπισκέψεις περιεστράφησαν περὶ τῆς Προβιγκίας καὶ ἰδίως περὶ τῆς Αἰξ, πόλεως προσφιλοῦς τῇ Λουίζῃ, ἥς τὴν περίσκεψιν ὁ ὁδοιπὸρος ἀπεκοίμησεν ἀναμνηστικῶν αὐτῇ ἐνθυμήσεων τῆς νεότητος, αἵτινες εἴλκυσαν εἰς τοὺς κεκαλυμμένους ὀφθαλμούς αὐτῆς ἕτερον δάκρυ.

Ὁ Λέων ἀνεκάλυψεν οὕτω τὴν κεκρυμμένην ἀτραπὸν τὴν φέρουσαν πρὸς τὴν καρδίαν αὐτῆς, τοσαύτας δὲ προόδους ἔκαμε πρὸς αὐτὴν ὥστε κατὰ τὸ τέλος τῆς ἐδομαδος ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ τῇ ἀνεψιᾷ.

— Κυρία, καὶ ἐγὼ ἤξεύρω ζωγραφικὴν. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σχεδιάσω μεθ' ὑμῶν τὴν τελευταίαν ἐνθύμησιν, ὅπως ἀποστείλω αὐτὴν εἰς τὸν θεῖόν μου, πάντοτε περιμενομένου τοῦ πρωτοτύπου.

Καὶ ὁ μὲν ὑπερχρωτικὸς Μορισὼ ἐχειροκρότησεν ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ταύτῃ, ἡ δὲ Κ. Λουίζα ὀνειροπολοῦσα τὴν Προβιγκίαν οὐδὲν εἶδεν ἐν αὐτῇ τὸ

ἀνάρμοστον καὶ ὁ Λέων ἐπρομηθεύθη οὕτως αἰ-
τίαν νέων ἐπισκέψεων.

Ἐζήτησε δὲ μόνον νὰ τῷ ἐπιτραπῇ νὰ μὴ δείξῃ
τὸ ἔργον τοῦ πρὶν ἢ τὸ τελειώσῃ, λέγων ὅτι πᾶσα
σύγκρισις αὐτοῦ πρὸς τὸ ἔργον τῆς Ἀγγελικῆς ἡ-
θελε παγώσει τὰς γραφίδας εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ.

Τρεῖς ἡμέραι παρήλθον οὕτω, σχεδίαζόντων
τῶν δύο νέων τὴν δάλειαν τὴν ἐν μέσῳ αὐτῶν τε-
θειμένην. Καὶ ἡ μὲν Κ. Λουίζα ἤκροατο τῶν περὶ
Προβιγκίας διηγήσεων, ὁ δὲ Μορισώ ἐτριβεν ἐρυ-
θρουν διὰ τοῦς δύο τεχνίτας.

Ἀναμφιβόλως δὲ ἤθελε τρίψει μέλαν δι' ἐαυτὴν,
ἐὰν ἠδύνατο νὰ ἀναγνώσῃ εἰς τὰς ψυχάς. Ἀλλὰ
εἰς πάντα ταῦτα δὲν ἐδύλεπεν εἰ μὴ μέσον πωλήσεως
τοῦ περιφήμου φυτοῦ καὶ ἐπομένως αὐξήσεως
τῆς προικῆς τῆς μαλλονύμφου του. . .

Ἄλλως τε παρεῖχεν ἐκδούλευσιν καὶ ἡ εὐτυχία
αὕτη ἐτύφλου αὐτὸν ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ.

Πρὸς τούτοις ἐξοικονόμει καὶ ἑτέραν μεγάλην
χαρὰν. Πλὴν τῆς μανίας τοῦ νὰ ὑποχρεωθῇ,
εἶχε καὶ τὴν τοῦ ἀπατᾶν καὶ ἤθελε νὰ βλέπῃ κρυ-
φίως τὴν ἐργασίαν τοῦ Λέοντος ὀπισθεν αὐτοῦ.

Μετὰ δύο ἡμέρας παρελθούσας πρὸς μελέτην τοῦ
στρατηγήματος τούτου καὶ τελευτώσεως τῆς τρίτης
συνεδριάσεως, ὁ Μορισώ ἤρχισε νὰ διατρέχῃ κα-
τὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος τὴν αἴθουσαν. . . Ἐπει-
τα δὲ, βλέπων τὸν Λέοντα ὑπὲρ ποτε προσεκτικὸν
εἰς τὸ ἔργον τοῦ δρᾶττεται τῆς εὐκαιρίας καὶ δι'
ἄλματος λυκείου φθάνει ὀπίσω αὐτοῦ καὶ μένει
κεχρῆνώς· ἰδὼν εἰκόνα γυναικείαν, ἀντὶ ἀνθο-
γραφήματος! . .

Ὁ Λέων ἐπιστρέφει ἀγανακτῶν καὶ κρύπτει ἀ-
ποτόμως τὸ ἔργον. . . Ἐπειτα ἐρυθρίᾳ ἐξ ὀργῆς,
ὡχρίᾳ ἐκ τρόμου, νομίζει ἐκὐτὸν ἀπολωλότα καὶ
θέλει νὰ κεραυνώσῃ δι' ἐνὸς νεύματος τὸν ἀδιά-
κριτον. . . ὅτε οὗτος τὸν καθησυχάζει διὰ καγ-
χασμοῦ.

Σχεδὸν ἄσας ἐν ὀλίγοις τὴν δάλειαν, ὁ νεανίας ἔ-
γραφεν ἀπὸ δύο ἡδὴ ἡμερῶν τὴν εἰκόνα τῆς Ἀγ-
γελικῆς, ἀλλ' ὁ Μορισώ, ἐν τῇ τυφλώσει αὐτοῦ,
ἐν τῇ ἀνοησίᾳ, ἐν τῇ σπουδῇ αὐτοῦ ἐξέλαβε τὴν
εἰκόνα εἰκονίζουσάν τὴν θεῖαν ἀντὶ τῆς ἀνεψιάς.

— Ἄ! τὴν ἀξιέραστον ἀπάτην! ἀνεκραύγασεν ἐ-
ξαπλούμενος εἰς τὴν ἑδρὰν τοῦ. . . Ἄ! Κ. Δεσώ,
θὰ ἀφοπλισθῇτε ἐκ τούτου. . . ἡ ἔχετε καρδίαν
λευκὴν! Ἐλθετε νὰ ἰδῇτε τὴν εἰκόνα σας. Ἦν ὁ
κύριος ἔγραψε, καὶ εἰπέτε ἂν εἰδατέ ποτε ἐντελε-
στέραν ὁμοιότητα.

Καὶ ἡτοιμάζετο νὰ φέρῃ θριαμβευτικῶς τὸ
πρωτότυπον πρὸς τὴν εἰκόνα, ὅτε ὁ Λέων συνελ-
θὼν τέλος, καὶ ἐφιστάς αὐτὸν διὰ νεύματος ἐπι-
βλητικοῦ,

— Μίαν στιγμὴν, Κ. Μορισώ, καὶ σὰς, κυρία,
σὰς ζητῶ συγγνώμην. Ἐπειδὴ ἐπροδόθην, περι-
μείνατε πρὸς ὀλίγον καὶ μετὰ μίαν ὥραν θέλω
σὰς καθυποβάλλει ἔργον ὅσον τὸ δυνατόν ὀλίγωτε-
ρον ἀνάξιον ὑμῶν. . .

Ἐπειτα, κρατῶν ἐντεῦθεν τὸν ἀδιάκριτον εἰς
ἀπόστασιν, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φύλλου ὅπερ καλύ-
πτει τὴν εἰκόνα τῆς Ἀγγελικῆς, χαράττει μετὰ
σπουδῆς τὴν τῆς Λουίζας· καὶ ἐνῷ ἡ θεῖα μειδιᾷ
μετ' εὐαρεσκείας, ἐνῷ ἡ ἀνεψία ὀνειροπολεῖ τὸ
μυστήριον τοῦτο, ὅπερ διορᾷ μᾶλλον ἢ ὁ Μο-
ρισώ· ἐνῷ οὗτος γελά· ἔτι διὰ τὴν λαμπρὰν τοῦ
ἀνακάλυψιν, ὁ καλλιτέχνης κρύψας ἐπιμελῶς τὴν
εἰκόνα τῆς Ἀγγελικῆς, δεικνύει πρὸς πάντας τὴν
εἰκόνα, τὴν ζωηροτάτην τῶντι καὶ τοι βεβαιωμένην,
τῆς Λουίζας.

— Παράδοξον! λέγει ὁ Γαβριὴλ τρίβων τοὺς
ὀφθαλμοὺς, τὸ ἔργον μοὶ ἐφάνη ἐντελέστερον πρὸ
ὀλίγου.

— Ὡρελήθην ἐκ τῆς στάσεως τοῦ προτύπου ὅ-
πως ἐξαλείψω λεπτομερείας τινὰς καὶ βελτιώσω
τὸ ὅλον. Τοιοῦτον δὲ οἶον εἶναι τῶρα, τὸ ἔργον εἶ-
ναι μὲν πλέον ἐκλελυμένον, ἀλλὰ μᾶλλον τεχ-
νικόν.

— Ἄ! ναι, ἀποκρίνεται ὁ Μορισώ, εἶναι πολὺ
ἐκλελυμένον, ἀλλ' εἶναι καὶ πολὺ τεχνικόν. . . Μὰ
τὸν Θεὸν, ὁδοιπὸρε, ἡποῖαν γραφίδα ἔχεις! . .

Ἡ δὲ Κ. Λουίζα μετ' εὐγνωμοσύνης τετραχμέ-
νης καὶ ἡδέων τινῶν μεμψιμοιριῶν, ἐδέχθη τὴν
εἰκόνα ὡς ἐνθουμασιν καὶ ἀποχαιρετισμὸν τοῦ συμα-
πατριώτου τῆς. . .

Ἡ δὲ λέξις ἀποχαιρετισμὸς, ἀπ' ἀγγελοῦ μετ'
ἐμφάσεως ὑπὸ τῆς θεῖας, ἥτις ἤρχιζεν ἐννοοῦσα
ὅτι αἱ περὶ Προβιγκίας εἰδήσεις πολὺ μακρὰν
τὴν εἶχον παρασύρει, ἡ λέξις, λέγομεν, αὕτη ἐ-
πλήγωσε συγχρόνως δύο καρδίας, καὶ ὁ Λέων
παντὸς ἐπιλαμβανόμενος ὡς ὁ ναυαγῆσας, ἠθέλη-
σε νὰ ἀποφέρῃ τοῦλάχιστον μεθ' ἐαυτοῦ πρᾶγμα
τι τῆς Ἀγγελικῆς.

Διὸ, ἐνῷ ἐθαύμαζον τὸ ὥρατον αὐτῆς ἱχνογρά-
φημα τῆς δαλείας, πολλῷ ὑποδέστερον τοῦ ἐντε-
λοῦς ἔργου τῆς νεάνιδος,

— Ὁ θεὸς μου, εἶπεν ποσειδέμων τὴν τελευ-
ταίαν ταύτην, οὐδόλως θέλει ἀποζημιωθῇ ἐκ τῆς
γραφῆς μου διὰ τὸ ἄνθος. . . Ἡδυνάμην ἄρά γε
νὰ τῷ προσφέρω καλλιτέραν ἀποζημίωσιν καὶ νὰ
τῷ στείλω (ἐτόνισε τὴν λέξιν ταύτην ἥτις κα-
τέστρεφε πᾶσαν ἰδέαν ἀναχωρήσεως) καὶ νὰ τῷ
στεῖλω τὸ ἱχνογράφημα τῆς κυρίας;

— Θέλετε νὰ εἰπῇτε νὰ τοῦ τὸ φέρετε, ἀπε-
κρίθη σοβαρῶς ἡ Λουίζα. . . Ἰπὸ τὸν ὄρον τοῦ-
τον ἀφίνω ἐλευθέραν τὴν Ἀγγελικὴν νὰ τὸ δια-
θέσῃ κατὰ βούλησιν.

Ἡ νεάνις ὠρίσασε καὶ ὁ δισταγμὸς τῆς προέ-
δωκεν ἐσωτερικὴν τρομερὰν πάλιν. . .

Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀποφασίσασα καὶ τείναςα τὸ
ἔργον τῆς πρὸς τὸν Λέοντα χωρὶς νὰ τὸν ἀτενίσῃ,

— Σὰς τὸ δίδω, κύριε, εἶπεν ἐκλελειπυῖα τῇ
φωνῇ, ὅπως τὸ φέρητε τῷ ὄντι πρὸς τὸν
θεῖόν σας.

Τὸ δέχομαι ἵνα διὰ παντὸς τὸ φυλάττω! εἶπεν
ὁ Λέων εἰς τὸ οὐ; τῆς Ἀγγελικῆς, ἐνῷ ὁ ὑπο-
χρεωτικὸς Μορισώ, ὅστις οὐδὲν ἐξ ὧν τοῦ-

των ἐνδοί, συνηγόρει ἀκόμη πρὸς τὴν Λουίζαν ὑπὲρ τῆς παραχωρήσεως μιᾶς ρίζης.

Ἀλλὰ βλέπων ὅτι ἡ εὐγλωττία του ἀπέβαιεν ἀνωφελὴς καὶ ὅτι ὁ ἀποχωρισμὸς ἦν ἀποφασισμένος.

— Τῷ ὄντι, προσέθετο διὰ τοῦ μᾶλλον προστατευτικοῦ ὕψους του, ὁ Κ. Ἑρβέϋ δὲν δύναται νὰ ριζώσῃ ἐδῶ διὰ μίαν δάλειαν . . . Ἀς ἀναχωρήσῃ ἀφίνων εἰς ἐμὲ πληρεξουσιότητα ἀναδέχομαι τὰ συμφέροντά του καὶ νὰ τὸν εἰδοποιήσω . . .

Ἐνταῦθα διελύθη ἡ συνεδρίασις τοῦ μὲν Μορισῶ σύραντος τὸν Λέοντα μετ' ἑαυτοῦ, τῆς δὲ Λουίζης μὴ τολμώσης νὰ προσβλέψῃ τὴν Ἀγγελικὴν καὶ τῆς Ἀγγελικῆς μὴ τολμώσης νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῆς καρδίαν. (Ἀκολουθεῖ.)

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΛΕΓΕΙΟΝ.

Τῆς εἰρκτικῆς τοῦ ζῆν δεσμώτης ἀνυψῶ θρηνηῶδες ὄμμα

Εἰς τῶν οὐρανῶν τὸ δῶμα.

ὦ! ἂν ἡδυτάμην, λέγω, τὰς ἀλύσεις μου νὰ θραύσω

Καὶ τὸ ἄστρον τῶν ἐρώτων ἐκ τοῦ σύγγεγυς νὰ ψαύσω!..

Καὶ οἰκτιρῶν εἰς τὸ δάκρυ τῶν ἀλγούντων, ἡ σελήνη

Τ' οὐρανοῦ, τὴν γῆν ἀφίνει,

Κ' εἰς τὴν γῆν μας καταβῶσα καὶ θεᾶς λαβοῦσα στήμα,

Τῆς θολῆς ὑπάρξεώς μου τὸ θολὸν χρυσόει κῦμα.

Εἶσαι σὺ τὸ αἶθρον ἄστρον τὸ περιβλήμα τοῦ κόσμου,

Ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτὸς μεν,

Καὶ τὸ ἄστρον τὸ προδίδον φῶς ἡλίου πλανωμένου

Εἰς αἰθέρας παραδείσου, εἰς τὴν ὁρασίμην ἡμετέραν;

ὦ! ποσάκις, ἄστρον, ὅταν τὰς ἐρήμους μου φωτίζης,

Τῶν δεσμῶν μου μὲ χωρίζεις,

Κ' εἰς τὴν ὑπαρξίν μου ξένος καὶ τῆς ὕλης ὑπεράνω,

Εἰς ἐκστάσεων ἀγνώστους ἀτμοσφαίρας ἔρθευς φθάνω!

Ἄστρον φέρον τὰς μεγάλας παληρότητας τοῦ νοῦς μου!

Εἰς τὴν κύμασιν τοῦ κόσμου

Σ' ἀτενίζω φωσφορίζον, καὶ χρυσοῦν τὸ κόσμον βλέπω,

Ἐνῶ ἔρημον τὸ βῆμα πρὸς ἀγνώστους γῶρας τρέπω.

Πλὴν καὶ ὅταν τοῦ θανάτου μὲ σκιάσουν αἱ γέλαι,

Τὴν χρυσαύγειάν σου στέλλε·

Κ' εἰς αὐτοὺς ἐὰν πλανῶμαι τοὺς κευθμῶνας τῆς ἀβύσσου,

Τὴν φωταύγειαν θὰ βλέπω τ' οὐρανοῦ παραδείσου.

Μίρων

Η ΡΩΜΗ

Ἡ περίφημος καὶ μεγαλοπρεπὴς πόλις Ῥώμη, ἣν ὁ Ῥωμύλος ἐθεμελίωσε κατὰ τὸ 3251 ἔτος ἀπὸ κ. κ (ἥτοι τὸ 753 π. Χ.) οὕτω ἀρχήθεν σχήματος τετραγώνου, περιελάμβανεν ἐντὸς τῶν τειχῶν αὐτῆς τὸ Παλατιον Ὄρος, ἐφ' οὗ τὸ πάλαι ὁ Ῥηθεὶς εἶχε τὴν οἰκίαν ἐνθα διήγαγε τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. Ἐπειτα ἐξ αὐτοῦ κρύβνη πολὺ δὲ μᾶλλον παρὰ τῶν διαδόχων αὐτοῦ βασιλέων καὶ ἰδίως ὑπὸ τοῦ Σερούτου Τυλλίου, ὅστις οὕτως ἐξέτεινε τὰ τεῖχη αὐτῆς, ὥστε, πρὸς τοὺς ἤδη περιειλημμένους ὄρεσι Παλατίῳ, Καπιτωλίῳ, Κελλίῳ καὶ Ἀβεντίνῳ, περιεκλείσθησαν καὶ οἱ λόφοι Ἡτυλίνος, Οὐμινάλιος καὶ Κουῖρινος. Ἐκ τῶν ἐπτὰ τούτων λόφων ἡ Ῥώμη ὠνομάσθη ἐπτάλοφος πόλις.

Ὁ περίβολος αὐτῆς ἔμεινεν ἀναύξητος ἀπὸ τοῦ Σερούτου Τυλλίου ἄχρι τοῦ βασιλευσάντος τῷ 270 ἔτει μ. Χ. Αὐτοκράτορος Αὐρηλιανοῦ, ὅστις ἐπέξτεινεν αὐτὸν, περιτειχίσας ἐν τῇ πόλει τὸ πεδίον τοῦ Ἀρεως, τὸν λόφον Πίγκιον, καὶ τὴν Ὀστρακίνην πεδιάδα, ἥτις οὕτως ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ παρ' αὐτῇ σχηματισθέντος ἐξ ὀστρακίων λόφου. Μετέπειτα ἐπυρξήθη ἐπὶ Λέοντος Δ' καὶ διὰ τῆς γενομένης ἐντὸς τῶν τειχῶν προσθήκης τοῦ Οὐατικανοῦ λόφου.

Ἡ παρούσα τῆς Ῥώμης περιοχὴ ὀλίγον διαφέρει τῇ ὀρισθείσῃ ὑπὸ τοῦ Αὐρηλιανοῦ ἀλλὰ τὰ μὲν τεῖχη εἰσὶ σχεδὸν ὅλα μεταγενέστερα αὐτοῦ, αἱ δὲ ἀρχαιότεραι πύλαι ἀνήκουσι τῷ Ὀνωρίῳ, ὡς ἀναγινώσκεται ἐπὶ τῆς πύλης τοῦ Ἀγ. Λαυρεντίου, καὶ παρὰ τῇ πύλῃ Μαγίερῃ. Ἡ περιφέρεια τῆς πόλεως ἐστὶ δεκαεὶ καὶ ἡμίσεος ἰταλικῶν μιλίων, καὶ τὸ πλεῖστον τῆς ἐκτάσεως ταύτης κατέχεται ὑπὸ ἀγροικίων, παραδείσων, κήπων καὶ ἀμπελώνων.

Αἱ πύλαι τῆς πόλεως εἶναι δεκαεὶ (ὠνομάζονται οὕτω· Πύλη τοῦ Λαοῦ, Πίγκανῃ, Σαλάρια, Πία, Ἀγ. Λαυρεντίου, Μαμύερῃ, Ἀγ. Ἰωάννης, Λατίνῃ, Ἀγ. Σεβαστιανός, Ἀγ. Παῦλος, Πορτύεσσα, Ἀγ. Παγκράτιος, Καβαλλεγιέρου, Φαββρίκη, Ἀγγελικὴ καὶ Κάστρα. Αἱ τέσσαρες τελευταῖαι κατεσκευάσθησαν τῷ 850 ἔτει παρὰ τοῦ μνησθέντος Λέοντος Δ', ὅτε περιτειχίσας τὸν Οὐατικανὸν λό-